

מסכת שבת

פרק כג

א. שׁוֹאֵל אָדָם מִחְבָּרוֹ כִּי יַיְוּ וּכִי שֶׁמְוּ, וּבַלְבָד שֶׁלֹּא יֹאמֶר לוֹ כָּלָנוּ, וְכֵן קָאשָׁה מִחְבָּרָתָה כְּפֹרוֹת. וְאִם אִינוּ מַאֲמִינּוּ, מִנִּיחָה טְלִיתוֹ אֲצָלוֹ וְעוֹשֶׂה עָמוֹ חַשְׁבּוֹן לְאַחֲרַ שְׁבָת. וְכֵן עֲרֵב פֶּסֶח בִּירוּשָׁלים שֶׁחָל לְהִיּוֹת בְּשְׁבָת, מִנִּיחָה טְלִיתוֹ אֲצָלוֹ וְנוֹטֵל אֶת פֶּסֶחּוֹ, וְעוֹשֶׂה עָמוֹ חַשְׁבּוֹן לְאַחֲרַ יוֹם טֻוב:

ב. מִזְנֵה אָדָם אֶת אָוֹרְחָיו וְאֶת פַּרְפָּרוֹתָיו מִפְיוֹ, אָבֶל לֹא מִן הַקְּתָב. וּמִפְיס עִם בְּנֵיו וּמִעִם בְּנֵי בֵיתוֹ עַל הַשְּׁלָךְ, וּבַלְבָד שֶׁלֹּא יַתְפִּנוּ לְעֵשָׂות מִנָּה גְדוֹלָה כְּנֶגֶד קַטְנָה, מִשּׁוּם קָבֵיא. וּמִטְיָלֵין חֲלָשִׁים עַל הַקָּדְשִׁים בַּיּוֹם טֻוב, אָבֶל לֹא עַל הַמְּנוֹת:

ג. לֹא יַשְׁכַּר אָדָם פּוֹעָלִים בְּשְׁבָת, וְלֹא יֹאמֶר אָדָם לְחַבָּרוֹ לַשְׁכַּר לוֹ פּוֹעָלִים. אֵין מִחְשִׁיכִין עַל הַתְּחוּם לַשְׁכַּר פּוֹעָלִים וּלְקַבִּיא פִּרוֹת, אָבֶל מִחְשִׁיךְ הוּא לַשְׁמָר, וּמִבִּיא פִּרוֹת בְּיָדוֹ. כֶּלֶל אָמֶר אָבָא שָׁאוֹל, כָּל שֶׁאָנִי זָכָאי בְּאָמִרָתָו, רְשָׁאֵי אָנִי לְהַחְשִׁיךְ עַלְיוֹ:

ד. מחשיכין על הפתום לפקח על עסקי כלה, ועל עסקי הפתם להביא לו ארון ותכריcin. גוי שהbia חליין בשכט, לא יספֶד בָּהו ישראיל, אלא אם כן בָּאו ממקום קרוב. עשו לו ארון ותפירו לו קבר, יקבר בו ישראיל, ואם בשבייל ישראיל, לא יקבר בו עולמית:

ה. עושים כל ארכי הפתם, סכין ומדיחין אותו, וב└בד שלא יזיזו בו איך. שומטין את הכהן מתחפיו ומטילין אותו על החול בשבייל שימפין. קושרים את הלה, לא שיעלה, אלא שלא יוסיף. וכן קורה שנשברה, סומקין אותה בספסל או בארכות הפתה, לא שתעלה, אלא שלא תוסיף. אין מעמץין את הפתם בשכט, ולא בחול עם יציאת נפש. ומהמעמץ עם יציאת נפש, הרי זה שופך דמים: